

**ВЪЛЧО ГЕОРГИЕВ, ПЛАМЕН
ДОЙНОВ, НАЙДЕН ГАВРИЛОВ, Х.
У. ПЕТРОВ
ПЕРПЕТУУМ МОБИЛЕ
КРИМИНАЛЕН
ХУМОРИСТИЧНО-
ФАНТАСТИЧЕН РОМАН С
ПРОДЪЛЖЕНИЕ**

chitanka.info

РЕЗЮМЕ НА ЧАСТ I^[1]

20.1-ва година. Студентът от ФОП Славей Брезов търси вечния двигател. Той е бил откраднат от лаборатория на кат. „ДВГ“ в момент, когато маскиран като нафтова печка е бил готов да грабне поредната златна значка от изложба на ТНТМ. Поради изчезването на перпетуума там отива обикновена нафтова печка, а Славей Брезов тръгва по следите на престъплението. Следи няма... Само аромат на „Шанел — корен квадратен от 256“. И един стар професор, когото „личен състав“ търси вече 17 години да го пенсионира...

ЧАСТ II

ОТ ВЪЛЧО ГЕОРГИЕВ

„Следи, престъпление, издирване...“ — в този ред вървяха мислите на Славей Брезов, когато в мозъка му прещрака: „ЛИЧЕН СЪСТАВ“.

По-натам всеки по-интелигентен читател (който е чел първа част) ще каже, че е крайно време в мислите на героя да се появи Старият професор (СП). Което и стана. Брезов прекъсна потока на мислите си и се огледа. Беше застанал точно пред входа на непознато кафене. Тук още не беше идвал. Надписите „кафе на пясък“ и „тук всичко е истинско“ го накараха да влезе. Направи му впечатление, че нямаше нито един робот. Келнерите бяха съвсем истински. Той се увери в това, когато една красива сервитьорка му зашлеви съвсем истински шамар след едно още по-истинско пощипване. Докато чакаше кафето си Славей огледа масите наоколо. На една от тях видя позната физиономия. Помъчи се да си спомни. А, това беше Пешо, вечният студент от неговата група, с когото се бяха виждали последно на студентския празник преди една година.

— Знаеш ли, — призна му Пешо — преди девет-десет години бях на изпит, не помня вече какъв, при един много стар професор. Да не би него да търсиш? Кабинетът му тогава беше в някакво мазе, като че ли в блок 13. В един стар справочник пишеше, че Старият професор изпитва в зала 7409 в седма сграда, но справочникът беше доста окъсан. После, на една бригада по почистване таваните и мазетата в института случайно попаднах на Професора в неговата стая. В блок 33-ти беше. Тогава пак четворки пишеше. Никой не помни друга оценка да е писал.

Сервитьорката мина и прибра празните чаши. После сметката. Славей Брезов тръгна към института като мачкаше в ръка неясната схема, която Пешо му начерта. Някъде из лабиринта от линии и защриховани полета имаше квадратче с надпис „СП“. Мина покрай

библиотеката с надеждата да научи и там нещо за Стария професор, но уви! Както винаги двете библиотекарки бяха излезли в обедна почивка.

На входа на блок 22 имаше проверка на документите. Масивен робот поглеждаше към студентите, после — в студентските им книжки и едва тогава отваряше вратата. Брезов не носеше книжката си и изтръпна. После се сети и нервно бръкна да извади картата си от клуба на младия криминалист. В този момент роботът го спря:

— Няма нужда, Славее. Как няма да те позная, нали ти хвана двамата студенти от университета, дето ми бяха сменили програмата. Няма да ти забравя добрината. И ние сме хора. Влизай, влизай...

Славей Брезов влезе. Както винаги асансьорите не работеха и той се включи в потока от студенти по стълбището надолу. На второ подземно ниво се провеждаше контролно по гражданска отбрана — голям огън му беше преградил пътя. Две момчета с противогази му тикнаха в ръцете пожарогасител и се отдръпнаха до стената. Славей бързо и умело угаси изкуствените пламъци, грабна от асистента листчето с оценка „Мн. добър“ и продължи надолу по стълбите.

Някъде между етажите усети, че нещо не е в ред. Схемата не отговаряше. На едно място имаше стена, а в схемата я нямаше. После обратното. После стълбите водеха надолу, а по схемата... „Желязо-въглеродна диаграма“ — прочете на слабата светлина Брезов в долния десен ъгъл на схемата. Приплака му се... „Пешо, Пешо, какво си ми дал? Какво-о!!“

В този лабиринт трудно щеше да се оправи, ако в претъпкания му с формули мозък не се бе появила искрицата надежда. Това тук много приличаше на междуетажната директна връзка между II-то и V-то ниво на 35-ти и 36-ти блок. Много приличаше. В този момент отново го лъхна аромат на „Шанел — корен квадратен от 256“. Втората врата вляво беше леко открената. Тя веднага привлече вниманието му. Олющена, мръсна, като че ли не бе боядисвана поне четиридесет и девет години. Славей я отвори. В дъното — още по-старо и олющено бюро. А зад бюрото... Едва не извика. Такова архаично кресло (въпреки, че колекционирането на старинни предмети му беше хоби) за пръв път виждаше. А в креслото похъркваше най-СТАРИЯТ професор, каквото не беше си и представял...

ЧАСТ III

ОТ ПЛАМЕН ДОЙНОВ

Славей Брезов предпазливо се доближи. Слабо механично скърцане се разнасяше из стаята. Металически прилепи блуждаеха наоколо. Електрически паяци тихо плетяха мрежите си в ъгъла. Всичко бе потънало в прах. Някакво чувство за надвиснала опасност дишаше във врата на студента. На пода имаше петна с неопределен цвят. Той направи още една крачка, но веднага отскочи. Професорът тревожно се беше размърдал, но после отново се успокои. Според инструкциите на шефа първата задача беше изпълнена. Трябваше да бъде събуден професорът. Само той можеше да знае нещо за местонахождението на вечния двигател. За всеки случай Брезов включи микрокамерата-часовник...

В този миг професорът отвори очи. Широка прозявка откри добре заострените му метални зъби. От устата му лъхна на машинно масло. Мирисът удари Брезов в носа и от това му се догади.

— Какъв сте вие? — изрева страшно професорът.

— Аз... сс... Аз... сс... съм... сссту-дент — отбеляза скромно героят и усети, че зъбите му тракат като пред изпит. Спомни си страшните приказки, разправяни от баба му за побъркания робот-човекоядец, за нашествието на роботите...

— Как попаднахте тук? — с ХАЙ-ФИ ръмжене попита старецът. — По-смело! Тук не ядем хора...

От последното косата на първенеца на ФОР-а зае вертикално положение. Той се съмняваше...

— Вие ли сте старият професор? — съобрази той. — Трябва ми подписче...

— Давай книжката, че стана време за обяд — протегна костелива ръка онзи.

— Ама... — отвори уста Брезов „Дано аз не съм обода“ — проблясна в главата му, връчвайки една стара студентска книжка, която кой знае как беше попаднала в джоба му.

Метален прилеп мина съвсем близо до носа му. Стана съвсем тихо. Отчетливо се чуваше дращенето върху хартията. Студентът се сети за оръжието, с което го беше въоръжил Гранитски на тръгване. Това беше нов вид бластер, стрелящ с интегрални право в съзнанието на противника. По този начин се получаваше главозамайване и временно безсъзнание. Брезов се попипа под лявата мишница за да провери дали всичко е в ред.

— Какво мърдаш там? — подозрително вдигна глава професорът.

— Засърбя ме...

— Хм, хм добре. Дръж си книжката! — изкомандва той. После бръкна в бюрото. На Брезов му се стори, че косата му ще побелее от очакване. Най-спокойно онзи извади от чекмеджето флакон „Шанел корен квадратен от 256“ и започна да се маже с него. Първенецът помисли, че сигурно така мирише смъртта. После попита:

— Може ли да си вървя?

— О, не. Още не съм обядвал — апетитно потри ръце професорът. — Обичам да обядвам парфюмиран.

Изричайки тези думи, той скочи от креслото с неподозирана за възрастта си бързина Със светкавичен рефлекс, добит от изпитите по МА, Брезов стреля. Осветлението угасна. Беше тъмно като в гроб. Механичните паячета в ъгъла пицяха като зумерчета. Студентът усети леден полъх край лицето си. Нещо тракаше наоколо. Вероятно зъбите на професора.

— Ха, ха, ха... — Зловещ смях прокънтя в стаята — Реших го, реших го!!

Крушката светна. Професорът-робот лежеше на земята, държеше се за корема и се кикотеше. Беше откачил съвсем. Брезов погледна бластера отблизо. На електронния пълнител имаше данни за изстреляния интеграл.

„Кой идиот е заредил такова интегралче“ — чудеше се той. — „Та такива ги дават на първокурсниците.“

Нещо го полази по крака. Една електрическа хлебарка се опитваше да влезе в крачола му. Брезов я махна с ръка, след което загледа написаното в книжката. Тайнствени знаци изпълваха полето за заверка. По-късно щеше да се занимава с тях. Микрофилмът свърши и

автоматично изключи. Часовникът му показваше часа и датата. Нещо ставаше с времето. Датата беше два дена назад.

„Ами да... Вечният двигател“ — мина му през ума. — „Не е изключено да е някъде наоколо. А щом това не е стария професор, то къде е истинския? Какво става с времето? Боже мой...“

Трябваше да изчезва от злокобното място. Роботът все още се търкаляше по пода и тихичко пееше някакъв стар марш. Брезов излезе, затваряйки вратата след себе си.

„Ами да. Това е Фортран 144. Пфу... Ама, че мрачен език Трябва да се обадя на Лили да разшифрова — помисли той. — Дано е нещо важно. Шефът ще се зарадва...“

ЧАСТ IV

ОТ НАЙДЕН ГАВРИЛОВ

— Надявам се, че сте били винаги заедно — попита Брезов, загледал професионално стройните крака на момичето. Те неспокойно се размърдаха, но отговора прозвуча напълно искрено:

— С изключение на времето когато работеше, а то не бе никак малко.

Мария кокетно се усмихна.

— Главен асистент Кръстев имаше неограничен достъп до лабораторията, нали.

— Не съвсем — отвърна момичето, — професора не винаги се отнасяше благосклонно към заниманията му.

Брезов навири нос, надушил следата.

— Какъв парфюм употребявате? — попита безразлично.

— Допреди месец „Нина Ричи“, а отскоро „Шанел корен...“

— Защо? — прекъсна я той. — „Нина Ричи“ е напълно подходящ за вас.

— Същото му казах и аз — въздъхна Мария, — но той настоя.

— Кръстев...

— Не, Жорко.

Не трябваше да бърза сега, когато най-сетне потръгна. Знаеше, че е така, защото в корема му нещо предупредително се сви. Усети в крачолата на панталона си шаване. Наведе се и напипа някакво пърхащо гладко насекомо. Извади го и го стисна между ноктите си. Не беше по-голямо от дървеница, но с метален сиво-синкав цвят. То изпука и една пружинка изскочи от коремчето. Замириса на машинно масло. Мария гнусливо се изсекна. Брезов захвърли насекомото на пода и стъпи върху него. После попита с напълно отегчен вид.

— Какъв Жорко?

— Онзи къдрокос негодник от „Акация“ 5.

Мария изпищя уплашено. Славей Брезов бе скочил внезапно на крака с неподозирана за снагата му енергия.

— Дявол да го вземе! — изрева възбуден той. — Дявол да го вземе, ако това не е добре!

Електромобила свърна от мраморната магистрала и със сто и петдесет километра в час, профуча по малката улица боядисана в синьо. От двете ѝ страни се извишаваха двуетажни, облицовани с червени тухли вилички, спокойни и някак си лениви в този летен неделен следобед.

Стърженето на спирачката в предното ляво колело заглъхна и колата абсолютно безшумно спря. Славей Брезов слезна и се упъти към вратата на малката виличка. Над звънеца имаше табелка на която пишеше „Двустайно студентско общежитие за бежари“. Зад оградата се забелязваше малка поляна с току що подрязана светло-зелена трева. Миришеше приятно и свежо. Брезов понечи да позвъни, но се спря в последния момент. От виличката излезе мъж на средна възраст с маркуч, навит около лявата ръка. Той се скри зад постройката, но скоро се появи отново, разгъващ спокойно маркуча, бълващ сребърна плътна струя вода. Зад него вървеше цилиндричен домашен робот, от който се носеше приятна музика. Славей Брезов се сниши и използвайки височината на оградата заобиколи незабелязано къщата. Прехвърли се отзад, близо до лятната кухня, от която се долавяше апетитна миризма. „Задушен заек с орехи и шепа стафиди“ — надуши, той после полугласно каза:

— Живеят си добре, каквото и да казват.

Стоеше точно зад мъжа, който поливаше розовите храсти.

— Хей! — изрева той.

Другият стреснато се обърна.

— Ти — уплашено и след доста дълга пауза отвърна. — Какво търсиш тук?

Явно не се чувствуваше добре, всъщност не се чувствуваше никак. Краката му трепереха и струята ръсеше наоколо. Изненадата бе пълна.

— Тук ли е съквартиранта ти — попита грубо Брезов, вътрешно доволен от себе си. Нещо изтропа над него. Той вдигна глава.

— Лукреция-я-я! — изведнъж изрева мъжът с маркуча.

Чу се дрънчене на счупено стъкло и нещо тежко тупна в поляната зад къщата. Робота се разрида с непоносим за човешкото ухо

фалцет. Брезов се обърна и тъкмо навреме за да види, как някакво тяло прехвърква над оградата. Изведнъж, разбрал какво е означавал шума, той се втурна след бягащия. Направи крачка и една плътна струя го посрещна в гърдите. Той се свлече на земята. Робота притича и го омота с тънко като паяжина въже.

— В мазето — заповяда мъжа и отмести струята от криминалиста.

— Е, Славее — ехидно усмихнат продължи той, — след малко може да си поговорим.

— Пешо — спокойно, но с вътрешна сила отвърна инспектора, — това ще бъде последната ти игра в този институт.

ЧАСТ V

ОТ Х. У. ПЕТРОВ

Най-сетне вратата се отвори и Славей Брезов видя, как закръглената фигура на Пешо се промушва през нея. Не можеше да каже дали точно в този момент почувствува вдъхновението, или покъсно, но това нямаше значение. Той мръдна с удоволствие палците на краката си и изръмжа „Пешо, ха да те видя сега“. После бавно се изправи и свободно седна пред изгубилия ума и дума вечен студент.

— Как успя — измънка той, и заднешком заотстъпва към изхода.

— Стой! — заповяда Брезов. — Обеща ми разговор.

Пешо напипа първото стъпало.

— Ако направиш още една крачка, ще бъда принуден да те осакатя — тъжно каза Брезов. — Хайде, Пешко, ела, седни при мен.

— Страх ме е — плачливо отвърна. — Кой си ти, Славее, какво витае из въздуха?

„Моето вдъхновение“ — понечи да отвърне инспектора, но дали беше наистина то.

— От теб чакам разяснения — делово захвана Брезов.

— Хайде да се качим горе — предложи Пешо, — толкова е приятно в градината.

— После, сега ми разкажи за главен асистент Иванов и за неговия колега Кръстев.

Пешо въртна глава.

— След това — без да обръща внимание, продължи инспектора, — ще бъде твърде интересно за мен да науча нещо за триъгълника: Пешо — Мария — Жорко. Впрочем, кога ще мога да се видя с него?

Славей Брезов стана и се упъти към Пешо. Протегна ръката си. От краищата им злоещо се процеждаше бледа светлина. Косите на вечния студент щръкнаха.

— Довечера — изхълца той и закри очи, — довечера на приема ще разбереш всичко.

Брезов мушна ръцете си в джобовете.

— Пригответи гореща вана и свястно облекло — каза той. — Аз май малко понастинах. — После кихна и последва изхвъркналия вечен студент.

— Позволете да ви представя, госпожица Мария, колегата Славей Брезов.

Двамата размениха бързи погледи. Очите на инспектора потънаха в дълбоки сини вира. Миглите, надвесени и гъсти, като върби, скромно се сведоха.

— Извинете — разбърза се Пешо. — Моля те, Славее, забавлявай дамата.

— Ще пийнете ли нещо — запита той.

— Да, ако обичате.

Държеше се някак странно след първата им среща. Дали тя не го беше тикнала умишлено в клопката. Сигурно се чудеше какво прави тук с тях.

— Скоч, джин, вермут. Този кучи син има всичко.

— Безразлично — каза Мария, — каквото и да е...

— Пия обикновено двеста грама джин със сто и петдесет грама уиски без сода и двайсет и един грам лимонов сок — опита се да налучка Брезов.

— Няма да откажа — подкрепи го момичето.

— Отдавна ли познавате Пешо — запита той след първата глътка. — И защо не ми казахте нищо за тазвечерния купон. Всъщност това събиране по какъв повод е?

Последният въпрос, зададен небрежно и с подкупващ тон я свари неподготвена.

— Аз... о, такава, искам да кажа, че...

— Иванов и Кръстев, но дявол да го вземе какво търси в играта тоя Жорко.

— Не разбирам добре.

— Някои други също. Този мастит глупак Пешо, например.

— Май не го харесвате много, а? — вече овладяла се, забеляза Мария. Краката ѝ толкова познато се размърдаха.

Пешо се доближи отново, заедно с леко застаряващ мъж, облечен в сив костюм.

— Доцент Симеонов — представи го той. — Нашите главни асистенти закъсняват — допълни, като гледаше към Брезов. „Великолепно, компанията се събира“ — помисли си инспектора, а гласно каза:

— „Мутациите след ядрения взрив“?

— Още. „Трансконтинентален разум“, „Плъховете, интелекта и домашните животни“ и още няколко изключителни разработки — допълни услужливо Пешо.

— Плагиатство — каза Брезов, — елементарно и без стил.

— Не говорете грубо — ядосано се намеси Мария.

— Говоря честно.

— Bravo — каза доцентът. — Ще пийна едно с вас. — После се обърна към Пешо. — Това ли е дамата?

Мария отново сведе скромно глава.

— Не е лоша — одобри Симеонов, — ще я пробвам.

Славей Брезов наостри уши. Бързо погледна към Пешо, който успокоително кимна с глава.

— Значи плагиатство — подхвана отново той. Явно бе засегнат.

— Не обръщайте внимание, доценте — каза Пешо. Справяше се великолепно с ролята си на възмутен. — Славее, можеш да се разкараш!

— Точно така — засмя се инспекторът. — Доста от вашите идеи могат да се намерят и в монографиите на гл. асистент Иванов. Съгласете се, че той трудно би могъл да ги заимствува от Вас, докато обратното е толкова логично.

— Глупости — нервно се изсмя Пешо. За момент Брезов си помисли, че не напразно това е вечния студент. Съдействаше му прекрасно и то само срещу обещани три изпита. — Не сме се събрали за това.

— А за кое? — веднага попита Брезов.

Никой не му отговори. Мария го гледаше намръщено в настъпилата тишина. Изведнъж доцентът се засмя високо.

— Наистина ми харесвате, кой курс сте? Надявам се, че мога да ви помогна?

— На един... боже мой! — прехапа устни Мария.

— Ето и останалите гости — сложи край на деликатния момент Пешо.

Отправиха се към хола. Славей Брезов остана на място. Забеляза поднос със сандвичи. Желирано заешко със стафиди.

— Все пак Мария е доста очарователна — каза си той и започна да яде.

В същото това време на трийсет километра от тук, един червен спортен електромобил спуска гума и с ужасяваща скорост се врязва в крайпътните дървета.

ЧАСТ VI

ЕДНА ГОДИНА ПО-КЪСНО

Славей Брезов се събуди и се протегна. Боляха го всички мускули и стави. Това не беше резултат от някакви нови приключения в подземния свят на изгубеното изобретение, а на снощното напиване със Сунгуларски мискет. На тържествения банкет бе отпразнувано и добре полято последното изобретение на главния асистент Иванов — една качествено изработена машина за наливане на знания в главите на студентите, замаскирана този път като бутилка Сунгуларски мискет.

Половин час по-късно Брезов вече се намираше пред кафенето, където може би щеше да се разплете чорапът, заплетен от открадването на Вечния двигател и се усещаше по-умен от всякога. По покривите на 102 учебен корпус — катедра „Ядрена енергетика“, където се провеждаха миниатюрни ядрени опити, се разхождаха асистенти с тайната надежда да мутират в доценти. Миналогодишните асистенти бяха мутирвали, а само трима неуспели все още се движеха с белите си престилки в непосредствена близост до устройствата.

— Ето ме! — Брезов се стресна от гласа и внезапно се обърна. Пред него стоеше Лили — новата му колежка от ФОП. От нея се носеше ухание на „Шанел корен квадратен от 256“.

— Лили? — подаде ръка той и подуши косите ѝ. — „Шанел“?

— „Шанел“. Откакто постъпих в института употребявам само тази марка. Познаваш ли бай Драган?

— Не.

— Така си и помислих. Това е един от портиерите на блок 36, който е разположен точно в полите на Витоша. Там се провежда втората част от спецкурса „Трети такт на четиритактовите двигатели“.

— Аха.

— И доколкото знам този бай Драган има в къщи нафтова печка — добави тя.

— Започва да става интересно. И от кога я има? — Брезов наостри слух и лулата му угасна.

— От миналата година — пошепна Лили. — Купил я преди прегледа на ТНТМ, а после я дал на Иванов да монтира в нея своя Вечен двигател.

— Така — каза Брезов. — Това вече е нещо.

Той се стрелна без да каже „довиждане“ и карираното му сако се мерна миг преди да се скрие зад блок 36. Нахълта в портиерната, където бай Драган дописваше своето 354 стихотворение. Трябва да отбележим, че откак го пенсионираха и стана портиер, той тайно пописваше стихове и ги печаташе в собствен вестник, който излизаше всяка седмица в два екземпляра.

— Къде е двигателят? — рече Брезов задъхано. — Давай го!

— К-к-к-а- к-к-ъ-вв двигател — заекна байчото по навик от ученическите си години.

— Веч-ни-ят дви-га-тел — раздрусваше го Брезов, на когото беше омръзнало да търси изобретението. Тази задача беше негова курсова работа от ФОП и ако не го намереше сега, после вместо да си пие кафето с Лили, ще трябва да се завира по дългите коридори с чертеж като желязо-въглеродна диаграма и да изследва под лупата си всяка възможна следа.

— Да н-н-е ис-с-скаш да кажеш-ш-ш печката?

— Аха, печката, значи! Точно печката искам да кажа! Как се сети...

— Ами — заекна байчото — Той асистентът я беше взел, защото не бяха докарали неговата...

— Той не ти е асистент, а главен асистент Иванов, ясно ли е?

— Е, точно туй исках да кажа, че той я взе за изложбата, първо за ден, два, после за три-четири, а после съвсем забрави, кога трябваше да я върне...

— Забравил бил! Той като е забравил, ти нали помниш?

— Та точно туй искам да ти кажа, че когато отидох да я взема там имаше две печки. Досуц една като друга. Ми, взех си печката и си отидох.

Брезов се сети, че другата печка трябва да е била тази, която пристигна от снабдяването и в крайна сметка се наложи да я изпратят на изложбата. Явно бай Драган си беше прибрал печката и сега

Вечният двигател стоеше у него. Дано не са я надушили конкурентите от МЕИ-то в Г. Иначе ставаше опасно...

— Бай Драгане, тръгвай!

— Ама... — опита се да каже бай Драган, но желязната ръка на Брезов вече го дърпаше по коридорите.

Един час след това Славей Брезов вече седеше в кабинета на шефа, а до него стоеше злополучният Вечен двигател, маскиран като нафтова печка. Тук беше и Гранитски, който пукаше пръстите на ръцете си.

— Тъкмо ви казвах — говореше Брезов — този бай Драган за една година е изгорил само три грама нафта и хич не искаше да се раздели с печката...

— Хм, хм... — Гранитски беше доволен. — Радвам се на успехите ти, Славее. И въпреки че мина една година от твоето включване в тази работа, аз съм доволен. Дай си книжката...

Тъкмо Брезов подаваше книжката си, в стаята като вятър се втурна главният асистент Иванов.

— Откраднаха ми новото изобретение — проплака той на рамото на Гранитски. — Съсипан съм. Тъкмо сега, пред тазгодишния преглед на ТНТМ, ли трябваше да се случи.

— Славее, действуй! — тропна с юмрук по масата шефът и почна нервно да барабани с пръсти. — За сега книжката ти остава при Гранитски. Считай го просто като приятелско поръчение...

Славей Брезов се опули. После каза:

— Да не става дума за машината, която налива знания, маскирана като бутилка „Сунгуларски мискет“?

— Точно тя — изхлипа Иванов, но видя печката и усмивката почеса ухото му. — Ураа, Вечният двигател. Милата ми печка...

После заигра хоро около печката, а Гранитски се усмихваше тайнствено. Славей Брезов ги погледа още малко, а после изскочи от стаята по следите на машината за знания, маскирана като бутилка Сунгуларски мискет. Вече си беше изградил теория и сега отиваше при кака Пена — чистачката. Почти беше сигурен, че тя е взела бутилката, след като я е сметнала за ненужен боклук. Сега предстоеше да се преровят всички кофи, а ако не я намерят ще трябва много дълго лутане по пътя към дългоочакваната диплома. Славей Брезов се усмихваше на пролетното слънце и бавно вървеше към блок 99...

КРАЙ

ПП. Забравихме да споменем за Стария професор и Вечния студент Пешо, които взеха дейно участие в тази история. Първият го пенсионираха, когато Личен състав го намери след седемнадесетгодишно издирване, а вторият замина за Марс, след като се дипломира. Сега работи под ръководството на марсианския директор Шушу, който му съдира кожата от работа.

[1] Броят с първата част е безвъзвратно изгубен. ↑

Публикувано във вестник „Технически авангард“, броеве 237–238, 239, 240–241, 244–245/1983 г., 11/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.